

HỘI ÁI HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị truyện ngắn:
Lương Y Như Từ Mẫu của thân hữu **Hồ Thị Đậm**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

LƯƠNG Y NHƯ TỪ MẪU

Kính tặng bác sĩ Phần (Bệnh Viện Tây-Ninh)

Trong văn chương nhân loại, có biết bao áng văn tuyệt tác ca tụng người mẹ. Nói đến lòng mẹ là nói đến những gì thiêng liêng cao cả. Sự hy sinh của những bà mẹ dành cho con kể sao cho xiết! Nhiều bản nhạc Việt Nam đã ví lòng mẹ như biển cả bao la, như bóng mát che chở con khi nóng bức, như dòng suối ngọt ngào, trong mát cho con uống, như ánh đuốc soi đường cho con không làm đường lạc lối.

Cả con thú vật, con mẹ vẫn là điểm tựa cho con, sẵn sàng chiến đấu bất kể hiểm nguy để cứu con thoát nạn. Thương thay, bé Thi không được hưởng tình cảm cao quý của người mẹ, cháu bị bỏ rơi trong bệnh viện Tây-Ninh khi chưa tròn hai tuổi.

Cháu nhập viện hơn một tuần nay. Biến chứng của bệnh sỏi (ban đỏ) làm bé bị viêm giác mạc và đi tiêu chảy dữ dội. Vì kém hiểu biết, thấy con càng đi tiêu chảy, mẹ Thi càng hạn chế cho con ăn uống. Bé bị mất nước trầm trọng và suy dinh dưỡng. Cơ thể cháu chỉ còn da bọc xương, mắt sâu hoắm, da khô cằn, trông thật thảm thương.

Khoảng mười giờ đêm, trong “Phòng Nhi Khoa” của bệnh viện, đầu đó đều yên lặng, cô y tá đã vào phòng chợp mắt độ nửa giờ. Bỗng bé Thi khóc. Thường khi cháu chỉ khóc vài tiếng là có mẹ dỗ dành ngay. Lần này, cháu khóc đã lâu, vẫn không có mẹ đến, khiến bà mẹ đang nuôi đứa con bệnh ở giường bên cạnh thức giấc. Bà ngỡ rằng mẹ Thi đi về sinh, bà thay thế mẹ Thi ru dỗ bé. Nghe tiếng lạ, không phải giọng nói thân thương của mẹ, bé Thi càng cố khóc to hơn, nhưng giọng khóc khàn khàn như không còn đủ sức khóc. Thân thể cháu khô đét như con khô, tay chân như cong que. Cháu cố sức cựa quậy, mặt nhăn nhúm như cụ già chín mươi, đôi mắt cháu hơi sưng như không mở mắt ra được. Cháu yếu ớt ngó quanh tìm gương mặt thân yêu của mẹ. Cô y tá nghe bé khóc lâu cũng thức giấc phụ dỗ bé, nào cho bé bú sữa, cho uống nước nhưng bé vẫn khóc đòi mẹ. Suốt đêm hôm đó, lúc bé mệt lã, bé mới nín khóc. Mọi người trong phòng thắc mắc không biết mẹ Thi đi đâu, họ nghi ngờ bà ấy đã trốn khỏi bệnh viện và đành đoạn bỏ con!

Đến sáng, tin bà mẹ bỏ rơi đứa con đang cơn bệnh nặng, được lan truyền đến các phân khoa khác trong bệnh viện rất nhanh. Người ta có cơ hội bàn tán xôn xao. Ai ai cũng gay gắt lên án bà mẹ bất lương, đã hành động một cách nhẫn tâm, đáng nguyên rủa. Hộ còn phê phán: “Rồi đây bà ấy sẽ nhận hậu quả xấu và hối hận suốt đời”.

Có một bà tỏ ra rõ chuyên hơn, nói:

- Tôi nghe cô y tá khoa nhi đồng bảo rằng bà ấy nghèo túng lắm. Mấy hôm trước bà ta khóc sụt sùi, vì bác sĩ ra toa thuốc mà bà không có tiền mua thuốc cho con! Cô y tá còn cho biết, hôm bé nhập viện đến nay, chỉ có một mình bà ta chăm sóc con. Nghe đâu cha của bé Thi có vợ bé, bỏ vợ con vất vả. Một mình bà phải nuôi ba đứa con nhỏ dại. Các bà cố biết không, má cô y tá không có dư dả gì, nhưng họ cùng chung góp tiền mua thuốc cho bé đấy.

Nghe sự việc, nhiều người xúc động, thương xót cho người đàn bà vô phúc và nguyên rủa người đàn ông độc ác, không có lương tâm, sống vô trách nhiệm với vợ con. Một bà lên tiếng góp ý:

- Sáng nay nhân lúc ra ngoài cổng bệnh viện mua cháo cho con tôi, tôi nghe ông gác cổng nói với người bạn: “Lúc chín giờ tối hôm qua, tôi thấy một người đàn bà đáng người thật tiều tụy, quần áo xộc xệch đứng trước bệnh viện khóc sụt sùi. Khóc một hồi lâu, bà rời khỏi cổng, bước được mấy bước bà đứng lại khóc tiếp, khóc một hồi mới bỏ đi luôn. Tôi ngỡ là con của bà chết, nào ngờ đó là giây phút bà dứt ruột bỏ con!”

Nói xong bà kết luận:

- Có thể bà ấy gặp hoàn cảnh rất khó khăn, bị xô vào đường cùng, không có lối thoát, nên bà ấy mới hành động điên rồ như thế.

Một bà lớn tuổi hơn không đồng ý, lên tiếng phản đối:

- Lìa chết chớ ai lìa sống? Tôi không tha thứ cho hạng đàn bà vô

luong tâm như vậy. Đã là mẹ thì không thể bỏ con, nhất là khi con bị bệnh ngặt nghèo như thế.

Một bà khác cũng dự phần:

- Bà làm quan tòa kết án tội nhân mà không để cho luật sư bào chữa là không đúng, không công bằng. Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau, người ngoại cuộc không hiểu thấu hết được đâu.

Mặc ai bàn ra tán vào, riêng bác sĩ Phú, một bác sĩ chuyên trị bệnh Mắt ở bệnh viện này, ông đang theo dõi để trị mắt cho bé Thi, trầm ngâm suy nghĩ: “Hiện tại, bé Thi không có người thân chăm sóc, chẳng bao lâu nữa người ta sẽ đưa Thi vào Cô Nhi Viện. Tuy bé không còn đi tiêu chảy, nhưng cháu đang suy dinh dưỡng nặng, ít sức đề kháng, dễ bị lây nhiễm bởi nhiều bệnh nguy hiểm khác”. Hình ảnh của đứa bé đáng thương in mãi trong đầu, khiến ông bâng khuâng. Nếu không có người chăm sóc kỹ, thiếu sự đặc biệt quan tâm chữa trị, có thể bé mù loà vĩnh viễn. Suốt đời sẽ không thấy gì, không phân biệt màu sắc, ngày đêm, không nhận dạng được người thân. Cuộc đời chìm đắm trong cõi tối tăm, chịu biết bao thiệt thòi thật đáng thương!”

Rồi bác sĩ chợt có ý nghĩ: “Ta sẽ lên xin phép bác sĩ trưởng bệnh viện, đem bé Thi về làm con nuôi, có chăm sóc, chữa trị để cháu thoát khỏi cảnh mù loà”. Hẳn nhiên, ông đã dẫn đo cân nhắc theo tâm trạng của một bác sĩ mới hành nghề được hai năm. Tục ngữ có câu: “Trẻ cậy cha, già cậy con”. Nghĩ then cho mình, ra trường ngành y, vì gặp lúc giao thời, đồng lương quá ít ỏi nên chẳng giúp ích được gì cho cha mẹ. Là con trưởng trong gia đình có bảy anh em, đáng lý mình phải phụ cha mẹ già nuôi các em mới đúng. Bây giờ, đem bé Thi về, nhờ mẹ chăm sóc, quả là làm tăng thêm gánh nặng cho gia đình”. Cân nhắc mãi, cuối cùng lòng thương bệnh nhân, nhất là lòng thương đứa bé bơ vơ, đang đứng trước ngưỡng cửa “mù loà”, không cho phép ông làm ngơ trước cảnh khốn khổ,

ông tự nhủ: “Mẹ là người nhân từ, các em đứa nào cũng ngoan ngoãn, siêng năng. Mình sẽ động viên các em, mỗi người hy sinh một chút thì giờ, giúp mẹ chăm sóc bé Thi, chắc rằng mẹ và các em sẽ vui lòng”. Nghĩ như vậy, ông quyết định lên văn phòng gặp bác sĩ giám đốc bệnh viện.

Sau khi trình bày ý muốn của mình, bác sĩ Phú còn nói thêm: “Tôi xin đem cháu về chăm sóc, điều trị ngoại trú. Một thời gian sau, nếu mẹ cháu trở lại, muốn nuôi dưỡng cháu, tôi sẵn sàng giao cháu cho người mẹ, và không cần hoàn trả tiền thuốc và công nuôi dưỡng đâu. Tình mẫu tử thiêng liêng mà. Trường hợp mẹ cháu không đến, tôi sẽ là cha nuôi của cháu vậy.”

Sau khi nghe bác sĩ Phú trình bày, ông giám đốc có phần ngạc nhiên, ông hỏi kỹ lại:

- Anh nói gì? Anh có điên không? Anh muốn mang thằng bé bị bỏ rơi về làm con nuôi trong lúc anh còn độc thân à? Muốn nuôi con nuôi sao không vào Cô Nhi Viện xin đưa khoẻ mạnh, khẩu khỉnh về nuôi, mà lại chọn một bệnh nhân có nguy cơ hỏng mắt như vậy?

Nói đến đây, ông giám đốc đứng dậy, đi đến chỗ bác sĩ Phú đứng, vỗ vai nhân viên mình, nói khẽ:

- Anh suy nghĩ kỹ chưa? Tại sao anh lại chọn cảnh: “Ách giữa đàng mang vào cô?”

Bác sĩ Phú nhỏ nhẹ trả lời:

-Thưa bác sĩ giám đốc, tôi không điên đâu, tôi vẫn tỉnh táo. Tôi chỉ thấy tôi nghiệp và thương đứa bé quá!”

Ông giám đốc thấy mình xúc động mạnh, vui vẻ nói:

- Tôi khâm phục anh quá. Anh thật xứng đáng với câu: “Luơng y như từ mẫu”. Tôi sẽ ký giấy xuất viện cho bé Thi và chứng nhận anh là người đỡ đầu cho bé, sau đó tôi sẽ trình với Ty Công An việc này.

Chiều hôm đó, người ta thấy chàng thanh niên trẻ, một tay bế một em bé được trùm khăn kín mít, chỉ chừa ra ngoài cái gương mặt gầy, xanh xao; tay kia của chàng thanh niên nắm chặt tay lái xe đạp đi về hướng Cao Xá (Tây-Ninh).

Một năm trôi qua thật nhanh, gia đình bà chủ bán tạp hoá ở Cao Xá, một gia đình nhân hậu đã âm thầm chịu bao hy sinh vất vả để có được đứa bé tròn trĩnh, dễ thương. Bé đang nô đùa ngoài sân, bỗng bé reo mừng, la to: “Bố về! Bố về!”. Người thanh niên vội dựng xe đạp ở hàng hiên nhà, bế bé lên trong vòng tay yêu mến.

Trông bố con họ thật hạnh phúc!

Hồ Thị Đạm